

İyi ki Türküsüz Çıkmamışız Yollara

Türkülere Sözlener Sevdaların Şairi Adnan Yücel

İbrahim Berksoy

1.

Türküleri hangi gerekçelerle dinliyorsam *Adnan Yücel*'in şiirlerini de aynı gerekçelerle okuyorum; türkü dinler gibi, bir türküyü sığır gibi...

Kavgalara Sözlener Sevda'dan (1979) *Sular Tanıktır Aşkımıza*'ya (1998) uzanan yirmi yılı aşkın bir şiir serüveni...Adnan Yücel'in bu güzel ve anlamlı şiir serüveninin ürünü şiirler için bir "anahtar sözcük" bulmak gerekirse bu sözcük hiç kuşkusuz "türkü" olur... Adnan Yücel daha ilk şiirlerinden başlayarak şiirini sabırla, bilinçle "türkü" ve türkünün çağrıştılabileceği tüm anlamlar üzerine kurmuş. Şiir kitaplarının adlarına bakmak bile onun türküyü kurduğu sevgi dolu ilişkiyi anlamaya yeter sanırım: *Soframda Kaval Sesi, Bir Özlem Bir Türkü*...Ayrıca şiirlerinde türkülere yaptığı pek çok gönderme okura şiir ile türkü arasında sağlam bir bağ kurma olanağı sağlıyor. Adnan Yücel'in şiirlerini okurken Ruhi Su'nun şu sözünü hep aklımda tutuyorum: "*Benim işim türkü söylemek olduğundan; türkü söylemeyen, türkülerini sevmeyen insanı eksik buluyorum...Ne kendi memleketimde ne de dünyada, halkı sevip de türkülerini sevmeyen insana rastladım.*" Bir de şu söz; Adnan Yücel'in "tavrına" ne kadar da uyuyor: "*Bir yerde, türküler ne kadar gelişmişse, anlatım gücü ne kadar artmışsa, oradaki koşullar o oranda ağır demektir.*"

İlk şiir kitabı *Kavgalara Sözlener Sevda*'da "türkü", -dönemin (1970'li yılların sonu) toplumsal ve siyasal yapısının bir yansıması olarak- hep bir ağızdan söylenen umudun, kavganın, direnişin türküsüdür...O günlerde Adnan Yücel, diğer "toplumcu-gerçekçi şairler" gibi, bilinçli bir yönelişle, dönemin hep bir ağızdan söylenen türkülerine eşlik etmek istemiş. Örneğin *Kavgalara Sözlener Sevda*'daki şu dizeler bu tutumun açık bir göstergesi:

*"Dilimiz aynı türküyü çağırır
Halkların utku türküsünü"*

Adnan Yücel'in şiirinde "aynı göğün altında" hep bir ağızdan aynı türküyü söylemek teması üzerine daha pek çok dize bulunabilir.

2.

Yüzyılın Türk Şiiri (1900-2000) antolojisinde Mehmet H. Doğan, Adnan Yücel'in de içinde yer aldığı 1970'li yılların şiirini, "*çoğunlukla ortak kalıpları, ortak imgeleri, ortak mazmunları kullanan, belli bir sözcük dağarcığından, ortak bir havuzdan beslenen stereotip bir politik şiir*" olarak niteledikten sonra şunları yazmış:

"Aslında bu şiire 'politik şiir'den çok, bir 'ağıt şiiri', 'umut şiiri', bir de 'yenilgiler tarihi' demek daha doğru olacaktır belki de; 'acı' en yaygın sözcüktür bu şiirlerde: acılar, yurdudur şairin, acı bal eylenir, acıya sızlanmadan katlanmak gerekir...Aşklar, sevdalar ertelenmiştir, şarkılar ertelenmiştir. Türkülere bir ağızdan söylenir; geleceğin, umudun, emeğin türküsüdür söylenen. Gelmiş geçmiş en 'acılı kuşak' bu kuşaktır çünkü. Büyük bir şiire kaynaklık edebilecek bu acı, ne yazık ki, tek tip bir slogan şiirinde bilinçsizce harcanmıştır. Sonuç, bu slogan şiirine kucak açmış, bugün adı bile anımsanmayan bir yığın dergi, kalabalık bir şair adayı ordusu ve bunların sayısız kitabı..."

Mehmet H. Doğan, "*bugün adı bile anımsanmayan bir yığın dergi, kalabalık bir şair adayı ordusu ve bunların sayısız kitabı..*"nın içine Adnan Yücel'i ve onun şiir dünyasını da dahil etmiş olmalı ki koskoca üç ciltlik antolojisinde ona bir sayfa olsun yer bulamamış!

Mehmet H. Doğan'ın "bugün adı bile anımsanmayan bir yığın dergi" dediği dergilerden kimilerini burada anımsamak ve anımsatmak isterim: *Özgürlük İçin Direniş, Yapıt, Sesimiz, Petek, Sanat Edebiyat 81, Yeni Olgu, Dönem, Türkiye Yazıları, Somut, Dönemeç, Yazko Edebiyat, Yaba Öykü, Yeni Şiir, Sanat Emeği, Anadolu Ekini, Temmuz, Tavır*...Bu dergilerin kimileri için de Mehmet H. Doğan şu paragrafı yazmış:

"...o sırada ve daha sonraki yıllarda yayımlanacak olan Halkın Dostları, Gelecek, Yansıma, Militan, Sanat Emeği...vb dergilerde 70'lerin sonlarına kadar dozu gittikçe artarak sürecek olan devrimci şiir-gerici şiir, toplumcu gerçek şiir, burjuva, bireyci şiir kavgası başlatılmış ve slogan şiirinin ortamı hazırlanmış oluyordu."

Bu yazının konusu 70'li yılların şiirini tartışmak değil; ancak 70'li yılların ortalarında şiire başlayıp şiirini günümüze taşıyan bir şairin şiirleri söz konusu olunca "70'li yılların şiiri" üzerine bir kaç şey söylemek kaçınılmaz oluyor. Mehmet H. Doğan'ın yazdıklarını da dikkate alarak 70'li yılların şiir ortamı üzerine kimi saptamalarımı burada anmak isterim:

"70'li yılların toplumcu gerçekçi şairleri"nin, "şiir üzerine" eleştirel bir düşünce ortamı geliştiremedikleri doğrudur. O dönemdeki yayın organlarında "şiir beğenisini" geliştirecek herhangi bir tartışmaya rastlamak mümkün değildir. O "zor yıllarda", pek çok şey gibi şiire eleştirel bakış, şiir beğenisi, estetik, şiirsel yaratı gibi şiirin doğasına yönelik her türlü düşünme tarzı "ertelenmiştir." Mehmet H. Doğan'ın "slogancı şiir" dediği, o dönemde yazılan şiirler, neredeyse ideolojinin -daha doğrusu reel politik strateji ve taktiklerin- "hoparlorü" konumuna indirgenmiştir. Adeta bir "görev şiiri" geliştirilmiş ve bu şiir her yerde, her platformda "yüceltilmiştir". Şiirin özüne yönelik eleştirel düşünme tarzı o günlerde ortaya çıkıp, o tarzın ürünleri hayat bulabilseydi hiç kuşkusuz 70'li yılların şiiri kendi dönemini ve sonraki dönemleri çok daha farklı bir boyutta etkilerdi. Ancak bu değerlendirme, o dönemin şiirine "içerden bakıldığında" anlamlı olabilecek bir değerlendirmedir. O dönemin şiirine "dışardan bakıldığında" ortaya başka bir tablo çıkar. Daha önce de yazdığım gibi, kendi şiir okuma perspektifimden 1970'li yılların toplumcu-gerçekçi şiiri üzerine şu satır başlıklarını rahatlıkla yazabilirim:

- bayrak olup dalgalanan şiirlerdi
- hayatı karşılayan şiirlerdi
- lirikti
- hayatın içindeydi, yaşamda bir karşılığı vardı

O dönemin şiiri için yaklaşık otuz yıl sonra "*büyük bir şiire kaynaklık edebilecek bu acı, ne yazık ki, tek tip bir slogan şiirinde bilinçsizce harcanmıştır.*" deyip noktayı koymak acaba ne kadar doğrudur? Lütfen Mehmet H. Doğan'ın bu cümlesini dikkatle, birkaç kez okuyunuz ve "bilinçsizce harcanan şey"in ne olduğu üzerine derin derin düşününüz...

70'li yılların şiirini, yazıldığı dönemde "yüceltmek" hiç kuşkusuz şiirin gelişimine önemli bir sekte vurmuştur. Aradan yıllar geçtikten sonra 70'li yılların şiirini bir başka açıdan yeniden "yüceltmek" elbette akıl işi değildir. O yılların şiirini otuz yıl sonrasına "projekte etmek" elbette ki beyhude bir çaba olur. 70'li yılların siyasal ortamında, toplumcu-gerçekçi perspektiften ortaya konan ürünlerin (şiir, öykü, roman, tiyatro, sinema vb.) "sanatsal yaratı" yönü, ideolojik (daha doğrusu reel politik) duruşa "feda edilmişti". Aynı tavrı otuz yıl sonra yeniden sergilemek trajedinin komediye dönüşmesi anlamına gelmez mi? *Ahmet Oktay*'ın "sanayileşme sorunu"yla ilgili bir yazısında dediği gibi "yazınsal olmaya siyasal bilinç adına *prim* vermek yanlıştır." Bu *primi* verip, siyasal bilinç taşıma adına, çoğunlukla farklı bağlamlarda yazılan şiirleri "sahiplenip", sözümona kitlelere "mal etmek", dizeleri adeta yağmalayıp bir mızrağın ucuna zafer bayrağı takar gibi şarkılara "meze" yapmak kolaydır ama neye yarar bu kolaycılık, bu "oportünizm"? Her zaman sel gidip geriye kum kalmaz mı? Bunu anlamak için daha "kaç zemheri" yaşanması gerek ömrümüzde?

Ahmet Oktay'ın yaptığı değerlendirme hiç kuşkusuz Adnan Yücel'in bugüne değin yazmış olduğu çok sayıda vasat şiiri de kapsar. Söz "vasatlık"tan açılmışken Ahmet Oktay'ın Gece Defteri'ne yazdığı şu satırları burada anmak isterim: "Vasatlığın hem anlaşılmasının hem aşılmasının tek yolu, yalnızca *vasat-olmayan*'a dönmektir. Yazından bilime, felsefeden politikaya."

Gerçi çok yazıldı ama Adnan Yücel'in şiiri bağlamında bir kez daha gündeme getirmekte yarar var: Şarkı sözü ile şiir birbirine *benzeyen*, *yakın duran* iki farklı anlatım alanı. Her iki anlatım türünün de *kendine özgü* bir doğası var. Bana göre, müzikalite bakımından oldukça zengin kimi örnekleri bir kenara koyarsak, şiirden şarkı sözü çıkarma uğraşları "beyhude bir çaba" olmanın ötesinde bir şey değildir. "Eski ayları kırıp kırıp yıldız yapmak" sözü bu gibi durumlar için sanki biçilmiş kaftan. Bu olumsuz hal ve gidişte sorumluluğu elbette doğrudan şairlere yükleyemeyiz. Şiirlerin şarkı sözü olarak uyarlanması "çalışmalarından" çoğu zaman şairlerin haberi bile olmuyor. "Ben yaptım oldu" deniliyor; kimi zaman da her şey olup bittikten sonra "usulen" şair aranıp, "abi nasıl olmuş?" diye soruluyor...Ancak, popülerleşme uğruna, şairlerin, "şiirlerin şarkı sözüne tahvil edilmesi"ne *prim* verdiğine tanık olduğumuz günler oldu. Yazılı şiirden sözlü şiire uzanan *başarısız* uzun atlama ya da üç adım atlama çabaları şiire ket vurmaktan başka bir işe yaramadı, yaramazdı...Bu *olumsuz* süreçte şair ve şiiri çok yara aldı...Şimdilerde şiir ve şarkı sözü arasındaki *ayrım* en azından şiir dünyasında daha fazla ayırt edilebilmekte, bu anlamda artık "taşlar yerine oturmaktadır".

3.

Benim 70'li yılların şiirini okuma tarzım o yılların şairlerini, şiirlerini anlamaya ve sevmeye yöneliktir. 70'li yılların şiirine dair söylediğim birkaç şeyden sonra artık yeniden Adnan Yücel'in şiirine, bir anlamda türkölere sözlenen sevdasına geri dönebilirim.

Adnan Yücel'in şiiri hayatta somut karşılığı olan sözcüklerden kurulu bir şiir. Onun şiirinde "imgeye yaslanma" belirleyici değil; imge, dolaysız benzetme düzeyinde, doğal olanı, insanın özünü anlamayı ve anlatmayı kolaylaştıracak bir "enstrüman" olarak kullanılmış genellelikle.

Dolaysız benzetme, yani bir şeyi doğrudan bir başka şeye benzetme şiiri besleyen en önemli olanaklardan birisidir. Bu nedenle şairler genellelikle, yeni şiir yazmaya başlayanlara bol bol "benzetme pratiği" yapmalarını, hayatta her şeyi bir başka şeye benzetmeye çalışmalarını önerirler.

Adnan Yücel, 70'li yıllardan bugüne değin hep *toplumsal olan*'ın şiirini yazdı. Yazdığı şiirler, geniş bir perspektiften, toplumsal damarın yüzlerce yıllık birikimine yaslanıyor. Daha önce yazılmış olan dizelerin değerini bilen bir şair Adnan Yücel. Kendi şiirini kurarken şair arkadaşlarının dizelerine yaslanmayı önemsiyor. Şiirlerinde şairlere, benimsediği, içselleştirdiği dizelere yaptığı güzel ve yerinde göndermeler şiirini besleyip büyütüyor... Uzun uzun konuşmuş gibi uzayıp giden dizeleri var etmek için "içi seveda dolu" uzun yolculuklara çıkmak; uzun yolculuklar için de sevdalı yol arkadaşlarına yaslanmak gerekmez mi...

Bir bakıyorsunuz Torosların görkemi sinmiş şiirlerine, bir bakıyorsunuz sofradaki kavalın lirik sesi....Bir bakıyorsunuz yolculuklar, gurbetlikler, özlemler yaşıyor dizelerde, bir bakıyorsunuz çığlık çığlığa bir hayat...Şu dizelerin, örneğin Düden şelalesinin Akdeniz'e kavuşurkenki sevdasından, ak köpüklü çılgınlığından ne farkı var:

"Haykıran bir mutluluktan gece
Coşkudan mı suskudan mı bilmem
Türküler yayılırken yaşamın göğsüne
İnce ince
Sessizce
Yüreğin sularında şiir ve resim
Geceyi yurttarak sevişiyordu gizlice

Yağmurla yıkanan çiçekler adına
Pembeler beyazlar ve morlar adına
Bir türkü
Bir türkü daha
Bu gece yaşamak

Dağları çıldırtan bir uzunhava"

Adnan Yücel'in şiiri bir yerde kendi kendini büyütmüş, olgunlaştırmış şiirlerdir. Onun yirmi yılı aşkın şiir serüvenine dönüp baktığımda, onun şiirlerinde, bir kirazın mevsimi geldiğinde dalında allanışını görüyorum.

Hormonlu, sentetik hayatın bizleri daraltıp bunalttığı, kent ışıklarının her geçen gün daha fazla kirlenip sarardığı bugünlerde *"kırların sevdası dolaşsın kentlerde"* dizesini okumak beni mutlu ediyor...

Adnan Yücel baştan beri şiirini "çoğul" bir dille kuruyor. Hep çoğul'un şiirini yazıyor. 70'li yılların tipik bir yönelişi bu. Bir yandan sesini bir sel olup akarcasına, coşkuyla çoğul'un sesine katarken, öte yandan, "milyonlar içindeki yalnızlığımız" dediği çoğulun yalnızlığını fısıldıyor dizelerinde:

*"Acılarımız tohum eker
Gözyaşlarımız fidan diker toprağa
Yağmurlu türkülerle coşarız ancak
O birbaşımıza orman kalabalığımızda"*

4.

Suların durulup kendi mecrasına geri çekildiği, hayatımıza "eylül hüznü"nün çöktüğü 80'li yılların başında, 70'li yılların çoğul şiirleri de belki çaresizlikten, belki yetersizlikten, belki gereklilikten iç dünyaların derinliklerine çekildiler. Oysa tutunulmaya çalışılan o "iç dünyalar" böylesi "travmatik yüzleşmeler" için hem yarım, hem eksik, hem yaralı, hem de hazırlıksızdı. Büyük bölümü "baştan sona susmak"la geçirilen 80'li yıllar, 70'li yılların şairleri için artık geriye dönüp bakmaların, kendi iç seslerini dinlemelerin zamanı oldu...Bir anlamda suları durultma zamanı...

Adnan Yücel'in 1986'da yayımladığı "Yeryüzü Aşkın Yüzü Oluncaya Dek" adlı uzun şiiri tam da bu "baştan sona susmak"la geçirilen yıllarda "gelecekteki güzel günlere olan inancın" besleyip büyütüldüğü bir şiirdir. Bu uzun şiirin hemen her dizesinde bir şairin adeta dilinin tutulduğu an'ların izlerine rastlanır, geriye dönüp bakmaların hüznü gelir baş köşeye yerleşir:

*"Yağmura susamış sabahlarla çoğaldık
Törenlerle dikilirdik burçlarınıza
Türküler söyledik hep aynı telden
Aynı sestten aynı yürekten
Dağlara biz verirdik morluğunu
Henüz böyle yağmalanmamıştı gençliğimiz"*

"Di'li geçmiş zaman"larla şiir yazma zamanındır artık...Çoğul haykırışlar arasında kendi sesini arama zamanı:

*"Baharda hüznün takılmaz saçlara
Mutluluğa gem vurulmaz bilirim
Getir bana şimdi kendi sesimi
Yürüyüşlerle kabarıp coşan
Yığınlarla sonsuzlaşan sesimi"*

"Yaranın derin alındığı" 80'li yılların kesin suskunluğunu yaşamış insanlar için -aradan yirmi yıldan fazla zaman geçse de- belleklere yer eden "zor yıllar"ın beraberinde getirdiği "ruh üşümesi" o insanların yakasını hemen hiç bırakmadı... İnsanlar, gündelik yaşamlarında ve belleklerinde, o ruh halini, yüksek tansiyon hastalarının tansiyon haplarını hep yanlarında taşımalarına benzer bir alışkanlıkla taşıdılar.

O yılları yaşamış şairlerin bir kısmı , "şiiir dünyalarını" kesin suskunluk yıllarının azgın ve vahşii saldırılarından özenle koruyup günümüze taşımayı başardı. Pek çoğu ise kendilerine başka "meşgaleler" aradı. Adnan Yücel, 70'li yıllarda başlayıp, 80'li yıllarda geliştirmeye başladığı şiirini sevgiyle, özveriyle, bilinçle, umutla ve gören-duyan-bilen aydın tavrıyla günümüze taşıyabilmiş şairlerden birisidir.

"90'lı yıllar", öyle uzak bir geçmişte değil, daha dün yaşandı ve etkileri bugün çok daha fazla hissediliyor ve yaşadığı dönemden daha fazla can yakıyor. Faili meçhul cinayetlerin, suikastların, acısı hiç dinmeyen "Sivas Katliamı"nın ve daha nice bireysel ve kitlesel terörün yaşandığı o "zor yıllar" pek çok bakımdan belki de ancak *Thomas Hobbes*'un o ünlü sözüyle özetlenebilir: "*İnsan insanın kurdudur.*"

Adnan Yücel, 90'lı yılların hemen başında *Ateşin ve Güneşin Çocukları*'nı (1991) yayımladı. Hasan Hüseyin'in kimi şiirlerine benzer biçimde "nehir şiir" tarzında yazılan bu uzun şiir Mezopotamya'nın binlerce yıllık serüvenini anlatır. Ateşin ve güneşin çocuklarının öyküsü Adnan Yücel'in uzun soluklu dizelerinde günümüze değin uzanır. Adnan Yücel'in anlatmayı denediği o "bereketli topraklar"ın üzerinde yükselen uygarlıklar, kim bilir daha kaç şairin şiirine yataklık edip; bilinçle, coşkuyla kurgulanmaya çalışılan yüzlerce, belki binlerce dizeyi besleyip büyütecektir.

Ateşin ve Güneşin Çocukları'nın ardından *Çukurova Çeşitlemeleri* (1993) geldi. Adnan Yücel'in Çukurova Çeşitlemeleri'ndeki şiirlerini okurken bir an için *İnce Memed*'in hemen başındaki Çukurova betimlemesini anımsadım. Kitaplığımdan *İnce Memed*'in 1. Cildini (Cem yayınevi, 1977) alıp o unutulmaz ilk paragrafı okumaya başladım:

"Toros dağlarının etekleri ta Akdenizden başlar. Kıyıları döğen ak köpüklerden sonra doruklara doğru yavaş yavaş yükselir. Akdenizin üstünde daima, top top ak bulutlar salınır. Kıyıları dümdüz, cilalanmış gibi killi topraklardır. Killi toprak et gibidir. Bu kıyıları saatlerce içe kadar deniz kocar, tuz kocar. Tuz keskindir. Düz, killi sürülmüş topraklardan sonra Çukurovanın bükleri başlar. Örülmüşçesine sık çalılar, kamışlar, böğürtlenler, yaban asmaları, sazlarla kaplı, koyu yeşil, ucu bucağı belirsiz alanlardır bunlar. Karanlık bir ormandan daha yabani, daha karanlık!"

Adnan Yücel'in şiirine Çukurova'nın sesi, soluğu, kokusu, ezgisi, binlerce yıllık güneşin doğuşu ve batışı sinmiş. *Yaşar Kemal*'in harika betimlemesine konu olan ucsuz bucaksız Çukurova (bir gezginin dediğine göre Altınova), Adnan Yücel'in dizelerinde doğal güzellik ve tarihsel doku bağlamında kendini gösteriyor. Torosların serin yaylalarına çıkarken içinde Adnan Yücel'in dizelerine yer kalmayacak kadar kalabalık mı olmalı sırt çantalarımız?

Adnan Yücel'in şiir serüveninin -şimdilik- son halkası *Sular Tanıktır Aşkımıza* (1998) bir anlamda 90'lı yılların bir özeti gibidir. *Ahmet Telli* 1982 yılında yayımladığı *Su Çürüdü* adlı şiir kitabında, yaşanan acımasız baskı ve zulüm günlerini anlatmak için iki hidrojen ve bir oksijen atomundan oluşan inorganik bir maddeyi, suyu çürütmüştü...Oysa çürüme organik maddelere özgüdür. Adnan Yücel de benzer bir duyarlılıkla, kitaba adını veren sunuş şiiri *Sular Tanıktır Aşkımıza*'da 'kötürüm bir su'yu tanıtır bizlere:

*"Parmak uçlarında kayıp giderken Viyana
Berlin'de tutuşup hiç Sivas'ta yandın mı
Sen hiç kötürüm bir suyu tanıdın mı"*

Eğer layıkıyla hatırlanacak olursa 90'lı yıllarda az şey yaşanmadı ülkenizde. *Marquez*'in "yüz yıllık yalnızlık" deyimine özenerek, 90'lı yılları "on yıllık toplumsak çılgınlık yılları" olarak nitelesem sanırım pek fazla yanıltmış sayılmam. *Sular Tanıktır Aşkımıza*, 90'lı yıllara dair baştan sona tanıklıklar ve anımsatmalar kitabı...*Gözlerin Düşüyor Alevlere*, adının da anlaşılabilirliği gibi "Sivas hüznü"ne dair bir şiir. Ateş hiç kuşkusuz en çok düştüğü yeri yakıyor...Hele de şairleri...*Ölen ben, öldüren benden* diyen şairleri...Bir iç sızısına dönüşen kıyım karşısında şu evrensel soruyu sormaktan edemiyor şair:

*"Bu yeni yılın adı nedir senin ülkende
Kutlanan gün Ortaçağ'ın hangi diliminde"*

Alpler'den Munzur'ada Adnan Yücel, Alpler'den Toroslar'a, oradan da Munzur'a sapasağlam bir sevgi, dostluk, kardeşlik köprüsü kurmayı deniyor...

5.

Adnan Yücel'i - ve şiirini- 1983 yılında Ankara'da Sanatevi'nde tanıdım. O zamanlar Ankara'ya yeni gelmiş bir üniversite öğrencisiydim. Sanatevi'nde, bir kitap sergisinde, şiire karşı içinde biriktirdiği coşkuyu şairlerle paylaşmak isteyen bir üniversite öğrencisine imzalayıp verdiği şiir kitapları (*Kavgalara Sözlener Sevda* ve *Soframda Kaval Sesi*) sevgili şairimden bana kalan hatıra olsun...

Onun çok sevdiğim ve bu yüzden ezbere bildiğim *Soframda Kaval Sesi*, şairimden bu yazıma armağan olsun:

"Soframda kaval Sesi

*Radyoda bir kaval sesi bu sabah
Bağdaş kurup oturdu soframa
Ekmeğim tazelendi sanki
Dağlı çiçekler serpildi yalnızlığıma
Biliyorum çaresi yok bu çilenin
İşte gerçek
Çıplak bir kaya gibi karşımda
Çay kırmızı bakıyor zeytin kara
Yine de susmuyor içimdeki pınar
Yaslanıp çok uzaklardaki dağlara
Az da olsa
Mor bakmak istiyorum insanlara"*

Biliyorum, Adnan Yücel'in bu güzelim şiir serüveni hep sürecek...*Yeryüzü aşkın yüzü oluncaya dek...*